

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Quæstio II. An illi duo Parochi, aliàs onerati Missis, potuerint licitè has
novas recipere.

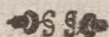
[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

Innoc. XII, in Constit. edita 10. Cal. Jan. 1697. ubi hujusmodi lucrum vocatur *damnable*, uti & ab Urbano VIII, approbante declarationem Cardinalium anno 1625. V. ac similiter.

Interim adverte, dari aliquos casus, in quibus licitum est satisfacere pro Missis dicendis per alium, collato ei minori stipendio, quam sit receptum, nempe 1. si Parochus, Beneficiatus, Capellanus, etiam ad naturam amovibilis, quibus ratione Beneficii vel Capellanix fundata obvenit tanta reddituum copia, ut pro una Missa pingue respondeat stipendium, v. g. unus duo tres vel plures floreni. 2. si alicubi Decretum Urbani VIII, non esset usu receptum. 3. si majus solitò stipendium non fuit datum præcisè in eadem Missa dicenda, sed v. g. ex

commiseratione paupertatis, qua laborat sacerdos, cui Missæ celebrandæ commissæ sunt. 4. si sacerdos, quem aliquis sibi substituit ad celebrandas Missas, probè certioratus, majus stipendiū à petentibus Missas esse oblatum, expressè contentus sit minori, vel etiam modica parte, sicut enim illi, à quo constituitur ad Missas loco sui dicendas, potest donare & remittere totum stipendium ac eas gratis dicere, ita etiam ipsi relinquere potest partem stipendij. Vid. Tambur. l. 3. c. 1.

§. 5. de stipend.
n. 12.

QUÆSTIO II.

*An illi duo Parochi, aliàs onerati
Missis, potuerint licitè
has novas recipere?*

Ll 3

Qua.

Quare non ? inquires ; quia ex una parte possunt successive Missas dicere hi duo Parochi , ex altera verò difficile ipsis foret tam opportunam occasionem aliquid lucrandi dimittere , quia , ut ab experientia didicerunt , sæpe labuntur multi dies & hebdomades , quibus nihil ex Missis lucrari poterunt , præsertim hoc tempore , quo populus non habet , quod in Missas profundat , pro suis alimentis potius sollicitus . Accedit , quòd executor iste , à quo sibi commissa sunt Missæ celebrandæ , nullum sibi tempus designaverit .

Ast ego censeo , & aio , hos Parochos , quibus , quia alia Missarum onera incumbunt , vix erit possibile intra annum absolvere tot Sæera legenda , cum cuilibet vi hujus legati dicenda forent 150. ferè annum dimidium requirentia , non potuisse ea recipere , imò recepta teneri quoad potiorem partem alijs sacerdotibus , qui citius absolvant , relinquere . Probatur 1. ex declaratione S. Congregationis Concilii edita jussu & auctoritate Urbani VIII. quæ ad dubium quoddam sibi propositum respondit , posse quidem stipendium & eleemosynam pro celebrandis Missis accipi , licet omnibus antè receptis necdum satisfactum fuerit , *modò infra modicum tempus possit omnibus satisfieri* . Et ad XI. dubium subsequens addit , *quamvis onera suscepta infra modicum tempus ad-*

implere nequeant , sitamen tribuens eleemosynam pro altarum missarum celebratione id sciat & consentiat , Decretum non prohibere . Rursus ex declaratione ejusdem Congregationis confirmata ab Innoc. XII. in *Constit. cit. de anno 1697* , sic jubente : *caveant omnes & singuli Ecclesiarum Rectores , Sacerdotes & Regulares , ne onera & Missas , tum perpetuas , tum temporales , tum etiam manuales , quarum satisfactioni impati fuerint , quoquo modo suscipiant* . Addit Innoc. in S. 33. *nisi satisfieri possit intra breve tempus* . Ergo illicitum est tot Missas celebrandas recipere , ut intra modicum vel breve moraliter tempus ijs nequeat satisfieri , nisi expressè vel tacitè consentiant petentes , & eleemosynam seu stipendium offerentes : atqui in nostro casu intra breve tempus satisfieri nequit ab istis Parochis , & consensus stipendium designantis ac Missas petentis , nimirum defunctæ Matronæ , in tantam dilationem nec fuit expressus , nec tacitus , imò rectè præsumitur dissensus , & hinc Prob. 2. Qui Missas petunt pro se legendas post mortem , ordinariè , & in eò judicìo semper , volunt , ut quam citissimè legantur , ut earum adiumentò celeritè eripiantur ex purgantibus flammis , quas forsitan pauci evadunt , respectu quarum tempus , quod nobis aliàs videtur modicum & breve , ipsis accidit longissimum : ergo executores suæ

ultimæ voluntatis intendunt obligare, ut sine mora, & quàm citissime fieri potest, Missas à se designatas distribuant inter plures sacerdotes, & ut isti statim legant: ergo, qui recipiunt tales Missas, pactò taciò se obligant ad statim & sine longiori mora legendas, ut miseris quam citissime succurrant, quantum moraliter fieri potest.

Unde non sufficit, si duo illi Parochi fuerint parati, & etiam potentes, successivè & post multos menses celebrare Missas sibi oblatas. Et hoc lucrandi studium est habendum pro prudentia carnis, pro valde præjudicioso saluti animæ, & pro iniquo.

Sed quæres, quantum tempore importent verba Declarationis Cardd. *intra modicum, intra breve tempus* &c. hoc universaliter determinari non posse. Peyrin. ampliavit ad triennium, alii ad biennium; sed huiusmodi utpote nimium benignis nullatenus assentior: Tambur. *l. 3. c. 1. §. 8. n. 8.* ad tres menses: Villalobos & Ledesma apud Diana *p. 2. tr. 14. resol. 25.* item Lugo de *Euchar. d. 21. n. 22.* ad 50. vel 60. dies. Melior alij cum Matthæuccio *offic. Eccl. c. 10. n. 47.* iudicio prudentum putant esse relinquendum. cum non eadem ubique loci, temporis, & personarum circumstantiæ concurrant.

Id satis certum est, quòd, si stipendium offeratur, ut Missa celebretur pro infirmo, agonizante, vel pro expeditione negotij moram non patientis, Missa celebrari debeat statim, & tempore adhuc congruo ad impetrandum à Deo auxilium in illis necessitatibus; quia tunc circumstantia temporis pertinet ad substantiam, consequenter consensus offerentis in dilationem ultra hoc tempus non nisi temerè præsumitur; cum præsumendum sit, quod verisimilius est, vel quod plerumque fieri consuevit. *c. 45. de R. J. in 6.* atqui verisimilius, imò certum est, offerentem in tali casu nolle celebrationem Missæ differri ultra tempus congruum, ubi necessitas illa jam præterit, & Missa ad finem à petente intentum jam est inutilis: ut adeò existimem peccari mortaliter, si Missa differatur post jacturam causæ, vel post mortem offerentis, deturque obligatio restituendi stipendium. Matthæucc. *lo. cit. §. sed hic nota.* vel per suffragia precum, Indulgentias, aut alia pia opera pro defuncto offerenda, si petens Missas pro sanitate interea mortuus sit, aut si petita sunt missæ pro defunctis, & missæ nimis diu dilata: si verò petita sint pro felici expeditione negotij, & negotiū ob dilationem Missarum infeliciter cessasse credatur, per orationes ad finem pe

petentiū ordinatas jactura est resarcienda præter Missas, quæ nihilominus legi debent, si retineatur stipendium. Pellizar. *17. §. 9. sect. 3. n. 73.* ex Peyrino. Deinde minus tempus indulgendum esse censeo, si Missæ sint celebrandæ pro defunctis, cum hi ordinariè eas pro subsidio animarum suarum celebrari, quamprimum moraliter fieri potest, ardentè desiderent, nisi nimirum ex circumstantijs prudenter conijci possit consensus in aliquam dilationem, majorem vel minorem. Si in alios fines petantur Missæ, facilius præsumi potest talis consensus, ut si petentes videant, plurima Sacra, v. g. in loco celebris peregrinationis, expeti à plurimis, non nisi post longum tempus etiam unius vel plurium annorum ce-

lebranda; tunc enim rectè censentur esse contenti, modo juxta ordinem temporis, quod annotari debet, ad suam intentionem legantur Missæ. Præterea si petentes moneantur, propter multitudinem Missarum & defectum Sacerdotum non nisi post longissimum tempus Sacra ipsorum legi posse, & tamen stipendia offerant, dilatio erit licita, utpote eorum consensui innixa, atque offerentium menti non contraria.

